

«Corruptos, ladrones!»

JOAN FRANCESC
MIRA

Quan, a primers d'abril, vaig rebre la invitació de la Universitat de València per assistir a la investidura del P. Josep Massot com a Doctor Honoris

Causa, tot d'una, entre els records del gran historiador, humanista i monjo de Montserrat, em vingué a la ment l'escena impagable, inoblidable, que vam compartir fa pocs anys. Això va ser que el Parlament de Catalunya va concedir a Òmnium Cultural (i a Càritas) la seua Medalla d'Or del 2012, i la presidenta d'Òmnium, Muriel Casals, a qui no agrairé prou l'alta civilitat i tota una vida d'ètica exemplar, tingué la idea de convidar-nos al pare Massot, a Jaume Cabré i a mi a fer uns petits parlaments de gratitud, en nom de l'entitat, en l'acte de lliurament de la medalla. La nostra participació tenia, òbviament, un valor simbòlic: tres Premis d'Honor de les Lletres Catalanes, un de Mallorca, un de Barcelona i un altre de València, parlant en aquell acte, volien dir el que volien dir i era ben fàcil d'entendre. I doncs, la cerimònia solemne s'acabà, i tots els presents vam ser convidats a eixir de l'edifici i situar-nos de cara a la façana principal. Els presents érem els diputats, allò que se'n sol dir "autoritats i representacions" diverses, directius i socis d'Òmnium i de Càritas, etc., que en total devíem fer més de dues-centes persones. Honorables ciutadans, diria jo. El motiu de l'assemblea exterior era el descobriment d'un gran escut històric restaurat, al capdamunt de la façana. Jo em vaig quedar a la part de darrere del grup, davant d'una barrera de separació, a l'altre costat de la qual es va instal·lar una

colla de gent visiblement alterada, devien ser menys d'un centenar d'individus molt indignats contra el món, i el món en aquell moment el representàvem nosaltres, diputats, escriptors, practicants de la noble virtut de la caritat, i fins i tot defensors destacats dels obrers, com els secretaris generals de Comissions Obres i de la UGT, que jo tenia al costat, tan sorpresos com jo mateix per l'espectacle. Comprenc que un grup gran o petit (aquell era més aviat petit) de ciutadans alterats vulguen fer-se sentir de manera estrident, com és reunir-se davant d'una seu parlamentària per rebentar a crits un acte simbòlic i una mica solemne, però la pràctica de la comprensió pot arribar a ser ben fatigosa i molesta. Els manifestants (concedim-los benèvolament aquest nom) es van situar a pocs metres de nosaltres, van traure aquells instruments de tortura que es deien "vuvuzela", i a penes començà l'acte, i sobretot mentre els assistents intentaven cantar *Els segadors*, van posar-se a bramar i a tocar estrepitosament les trompetes horribles a escassos pams de les nostres orelles.

I sobretot, no paraven de llançar-nos a crits l'insult que evidentment portaven ja preparat: "*Corruptos, ladrones!*", una vegada, i una altra i una altra. Els dirigents sindicals veïns meus, quan els vaig dirigir una pregunta ingènua, varen fer cara de perplexitat absoluta. En acabar la cerimònia rebentada, Jaume Cabré i la seua dona, jo i la meua, i el pare Massot sense dona, vam fer per retirar-nos tranquil·lament pel camí del parc, i llavors, al llarg de tot el trajecte, una bona dotzena d'aquells individus posseïts per una força estranya (*energúmens* significa més o menys això) van seguir tot el temps el nostre petit grup de cinc persones, sempre cridant-nos "*Corruptos, ladrones!*", amb cares ja del tot desencaixades. Ara, fa pocs dies, els noms del pare Josep Massot, el meu i el de Jaume Cabré, amb els de Maria Antònia Oliver i de l'insigne i pacífic filòleg Joan Veny, han aparegut com a firmants del manifest elaborat pel Grup Koiné sobre els futurs possibles de la llengua catalana en una futurible república pròpia. I en aquell mateix Parlament de Catalunya, el senyor Josep Lluís Franco Rabell (si és que he encertat el seu nom), portaveu del grup polític conegut com a CSQP, ens ha dedicat, al pare Massot i companyia, frases tan correctes i amables com aquestes: "*Es la primera vegada, o per primer cop, d'una manera significativa, que dins del camp sobiranista apareix una posició racista –i peso les meves paraules: racista, eh!*". Comprenc (darrerament m'he fet molt comprensiu...) que l'eminent líder polític no haja llegit el text, o que n'haja malinterpretat alguns paràgrafs, però ací s'acaba la meua comprensió. Pobres Josep Massot, i Jaume Cabré i jo mateix: devem ser més racistes que ningú, supose, ja que, en tant que Premis d'Honor, som els primers firmants del paper funest. Què els he de dir, si ja vam ser també corruptos i ladrones: únicament i reiteradament en castellà, això sí, mai "*corruptes*" i "*ladres*"; cosa que, pensant en el nostre racisme, no sé si em deixa més tranquil o em preocupa.

«I SOBRETOT, NO PARAVEN DE LLANÇAR-NOS A CRITS L'INSULT QUE EVIDENTMENT PORTAVEN JA PREPARAT: "CORRUPTOS, LADRONES!", UNA VEGADA, I UNA ALTRA I UNA ALTRA. ELS DIRIGENTS SINDICALS VEÏNS MEUS, QUAN ELS VAIG DIRIGIR UNA PREGUNTA INGÈNUA, VAN FER CARA DE PERPLEXITAT ABSOLUTA.»